

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

En blad afzonderlijk 15 centiemen. Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 16 MAART.

De liberalerij.

Er is maar eene zaak waarin de liberalerij een altijd gelijkblijvend gedrag volgt, en wel namentlijk als het iets is waarin hare haat tegen den godsdienst voldoening vindt: 't is die haat zelf waardoor zij haar laat geleiden in al haar doen en laten; logiek en rechtvaardigheid gelden voor niets, zij kent dat niet als zij maar hoopt voedsel voor dien haat te krijgen.

Dit hebben wij gezien in al wat zij uitwerkte tegen de katholieken in ons land, tijdens haar al te lang bestuur, en dit zien wij gedurig nog in hare manier van oordeelen over hetgeen er later of daar gebeurt.

Dewandaden der *Internationale* in Frankrijk zijn overal bekend; welnu, het Fransch gouvernement wilt buitengewone maatregelen tegen die maatschappij nemen.

De liberalerij valt hevig tegen die maatregelen uit, en spreekt van vervolging en dwingelandij; wij willen die maatregelen die nog niet ten vollen gekend zijn niet vooraf goedkeuren, en vragen dat men hierin, gelijk in alle zaken, eene volstrekte rechtvaardigheid volge zonder haat of wederwraak te gebruiken.

Dat de beweegreden der handelwijze der liberalerij deze is welke wij hooger aanhaalden, blijkt onuitsprekelijk uit haar eigene doenwijze in gelijke gevallen jegens andere genootschappen.

Als de wetgevers van Zwitserland en elders, wetten maakten van vervolging en verbanning tegen de kloosterlijke gestichten; heeft de liberalerij daar tegen geprotesteerd, of protesteert zij nog? Verre van daar; zij juicht integendeel toe, zij heeft die wetten uitgelokt; zij vindt het heel goed, natuurlijk en wettig dat de liberale gouvernementen, onschuldige mannen buiten de wet stellen, mannen welke men anders niets kan ten laste leggen dan hunne verkleefdheid aan de katholieke Kerk.

Het ware niet verstaanlijk dat maatregelen van vervolging tegen eene omwentelingsmaatschappij aanzien worden als onrechtvaardig en wreed door die zelfde mannen, die de vervolging goedkeuren bij de Jesuïeten, aan welke men, zelfs bij veronderstelling, niet eene der hatelijke daadzaken te verwijten heeft, waarvan de *Internationale* plichtig is en waarmede zij zelve trots gaat; dit raadsel vindt zijne oplossing alleen in den haat dien zij bij de petroolmannen weêrvindt, en waarvoor alle andere hatelijken gemakkelijk over 't hoofd gezien worden.

DE BULTENAAR.

(Vervolg.)

Maar de koning van Pruisen ving hem weder op, want Trenk was een vermetele en roekeloze slaap, en waagde het toch weder Oostenrijk te verlaten, met het gevolg, dat men hem te Dantzig gevangen nam, en de Pruisen hem wederom naar de vesting sleurden, viel Dubois, die met de grootste aandacht had toegelisterd, hem in de reuelen. O, van die geschiedenis heb ik reeds veel gehoord, zij zit zeer vreemd in elkander, en ik kan uwe genade verzekeren, dat de keizerin in die zaak veel belang stelt, want ik heb Hare Majesteit daar dikwijls hooren over spreken.

Ei, antwoordde de heer van Riedt, met blijde verrassing, dat is reeds een goed teken voor ons, het is ons eene waarborg, dat ons plan kan gelukken. Ach, mijn lieve Dubois, gij ziet hier een bloedverwant van den ongelukkigen vrijheer van der Trenk voor u. Ik ben ridder van Riedt, en Trenk is mijn neef, de eenige zoon mijner lieve zuster. Nu zit hij in een akelig gat te Maagdenburg, diep onder den grond; lucht mag licht dringen tot hem door, geene beweging mag hem vergund, want aan handen, voeten en lippen zijn ijzeren, zeventig pond zware boeien vastgeklooken, en nacht en dag mag hem geene rust, geene slaap verkwikken; hij is een onvermoed strijder, die nu ook voor zijne vrijheid strijdt en worstelt; zijne kracht en ondernemingsgeest hebben hem nog niet verlaten, en dag en nacht werkt hij voort aan zijne verlossing; men vermoedt zulks, en dat, gevoerd bij zijne ongehoorde beheimelgheid, meent men ieder oogenblik zijn losbreken uit den vreeslijken kerker te mogen verwachten.

M. Bara heeft in de kamer aan M. Cornesse, oudminister van justitie, verweten dat hij partij benoemingen gedaan had en geene liberalen in de magistratuur en het notariaat benoemde. Daarop heeft M. Wasseige geantwoord dat er geene liberalen meer te plaatsen waren omdat M. Bara daarvoor gezorgd had.

En inderdaad, op blad. 579 der *Annales parlementaires* (redevoering van M. Cornesse), leest men, dat, van 1867 tot 1870, M. Bara 645 benoemingen in de magistratuur en het notariaat heeft gedaan, waarvan slechts 69 ten voordeele van katholieken, dus 574 meer voor de liberalen. Bij dit cijfer mag men nog 4 liberalen tellen, benoemd onder het bestuur van M. Cornesse. Als men nu bij de 69 benoemingen, er 85 voegt, welke M. Bara aan M. Cornesse toeschrijft, dan vindt men in het geheel 578 liberalen tegen 154 katholieken, of een voordeel van 424 plaatsen, door de liberalen in de magistratuur en het notariaat bekleed!

Wanneer zal dat ophouden?

Wij moeten alweer een staalje aanhalen van de eerlijkheid der doktrinaire dagbladen.

Voor de Assisen van Brabant werd dezer dagen eene schandelijke daad behandeld van personen, die aan het weetenhuis van Schaarbeek, door den priester Luytgarens gesticht, verbonden waren.

Wat deze laatste betreft, deze is sedert lang buiten zaak gesteld, na preventief gevangen te hebben gezeten, eene onschuld, die de meeste doktrinaire bladen hebben verzwegen. Een *bediende* werd veroordeeld.

Wat doen nu de doktrinaire bladen? Zegen zij dat die persoon een bediende, een knecht is? Toch niet; zij doen al wat mogelijk is om hem voor een broeder der kristelijke leerling te doen doorgaan.

Welnu, die persoon droeg zonder recht een geestelijk uniform — een ongelijk; dat M. Luytgarens gehad heeft, die in dit alles zonder toestemming der overheid heeft gehandeld.

Maar wie is nu die veroordeelde?

De *Courrier de Bruxelles* antwoordt: een kommissionaris en verkoper van dagbladen die te Brussel in wanorde leefde en door zijne huichelarij zich in het weezengesticht door den directeur deed aannemen; kortom, een persoon die een betreurenswaardig voorgaande had.

Zeker, de directeur is plichtig aan de grootste onachtzaamheden; maar 't is eerloos van wege de doktrinaire pers hier eene hoedanig-

heid te geven aan eenen persoon, die hij heengenaamd niet heeft.

Men ziet met welke kwade trouw die pers te werk gaat, en, enkel om de geestelijkheid te doen verdenken, verandert men een knecht, een *dagbladverkooper* in een geestelijk persoon.

De *Nouvelles du jour* blameert hevig den *Echo du Parlement*, die, al werd de zaak met gesloten deuren behandeld, niettemin een verslag van de zitting meedeelt. Het zijn dus zijne handlangers van het tribunaal of de balie, die het geheim verraden, en de onzedelijkheid, die de wet wil verbergen, openlijk doen drukken.

De militieloting.

De militieloting bij kanton en niet bij gemeente, zoo als voortijds, wordt overal sterk afgekeurd. De eene gemeente ziet al hare mannen in 't lot vallen, de andere geene of bijna geene.

De liberalen, die niet meer weten van wat hout pijlen maken, om weêr het bewind in handen te krijgen, doen door hunne uitzendingen, onder de landelijke kiezers verspreiden dat deze wet het werk is van het katholiek ministerie, samengesteld den 2 juli 1870.

De kiezers zullen zich door den nieuwen trek, dien het wanhopend liberalismus uitgevonden heeft, niet laten bedriegen; zij weten dat de wet, de loting bij kanton bevelende, door het liberaal ministerie is voorgesteld en ondersteund geweest en door de liberale meerderheid aangenomen.

De wet is geteekend door den Koning en in den *Moniteur* afgekondigd op datum van 5 juni 1870; zij is ondertekend door de ministers van binnenlandsche zaken en van justitie, Pirmez en Bara.

Dit is een afdoende bewijs, dat de liberalerij nog eens eene groote leugen uitkraamt, om haar doel in de kiezingen te bereiken. — Maar dat zal niet lukken.

De Kamer.

Zitting van den 13 maart.

Aan het dagorde heeft men het vervolg der beraadslaging over de artikelen van het handelswetboek.

Er worden verscheidene artikelen zonder opmerking aangenomen.

M. DEMEUR vraagt dat de gestemde artikelen het voorwerp van een bijzonder wetsontwerp zouden nitmaken.

M. DE LANTHEERE sluit zich bij dit voorstel aan. M. DE VOORZITTER Thans gaan wij over tot den titel betreffende de wisselbrieven.

Door de 67 aanwezige leden wordt een wets-

woord tot koning Frederik wilde richten, dat zonden wij ons doel bereiken, eerlijke Dubois! Wij zijn allen overtuigd, dat een woord van keizerin Maria-Theresia voldoende zou zijn om aan koning Frederik andere gedachten in te boezemen, want het recht der keizerin, om hare onderdanen weêr te eischen, is aan geen twiפל onderhevig, en sedert het sluiten van den vrede tusschen Pruisen en Oostenrijk, is ook de Koning van Pruisen zeker wel in eene betere stemming dan vroeger, om de Keizerin van Oostenrijk door eene vriendelijkheid aan zich te verplichten.

— De Keizerin noemt hem nog altoos den boezen man! antwoordde Dubois, terwijl er zich bedenkelijke plooiën op zijn gelaat vertoonden. Maar, vees verzekerd, mijnheer van Riedt ging hij op een zachten toon voort, ik zal niets onbeproefd laten, om hare aandacht op deze zaak te richten. Want al heeft men mij ook dikwijls eenen echten beer geheeten, ik heb toch waarachtig medelijden met ieder braaf man, dien men van zijne vrijheid heeft beroofd, en dien men plaagt zooals men een dier niet plagen zou.

De heer van Riedt kon zich niet weerhouden om den voortreffelijken Dubois te omhelzen en hem eenen kus op zijne gele gerimpelde wang te drukken.

— Ik zal alles doen, wat in mijn vermogen is, mijn beste mijnheer van Riedt! zegde Dubois, wiens verschrikkelijke leelijkheid op dit oogenblik haast verdwenen was, en die er bijna schoon uitzag, door de edele en teerbartige gevoelens die zich op zijn gelaat afspeegelden. Maar het zal niet zoo spoedig gaan, als uwe genade misschien heeft voorgesteld. Ik heb vier morgenden noodig, om de keizerin eeniger mate voor te bereiden en tot een besluit te brengen. Doch daar het weder thans zeer afwisselend en hare keizerlijke genade er zeer op gesteld is, dat ik het haar noch te warm noch te koud maak, maar juist het midden

ontwerp gestemd, waardoor aan het budget der openbare schuld voor 1871 kredieten worden toegestaan ten bedrage van 2.314.869 fr. 88 c.

M. DELCOUR stelt voor, om op het dagorde de wetsontwerpen te brengen, betreffende de ontbinding en de nieuwe verdeling der provinciale- en gemeenteraden.

M. MULLER Deze wetsontwerpen doen eene ernstige kwestie ontstaan. M. de minister heeft de optelling van 1866 tot grondslag van zijne nieuwe verdeling genomen. Welnu, sedert dit tijdstip zijn er reeds vijf jaren verlopen. Het is van belang dit punt te onderzoeken. Ik denk dus dat het onmogelijk is, de beraadslaging van die wetsontwerpen te beginnen; en ik vraag te dezer gelegenheid dat M. de minister de laatste optelling, die van 1860, zou neêrleggen.

M. MALOU Men zou de zitting aan het onderzoek van petitiën kunnen toewijden.

M. DELCOUR doet opmerken, dat de laatste optelling van 1866 dagteekent. Wat die van 1870 betreft, wij bezitten enkel de bevolkingstaten.

Brieven uit Rome.

Den 3^e dezer verleende Z. H. in de Sala Ducale eene openlijke audiëncie aan eene deputatie van ongeveer 1600 personen uit de roomsche parochiën S. Bernardo alle Terme en S. Andrea delle Frate. Alle standen waren daarbij vertegenwoordigd.

Toen de Paus, omgeven door de kardinalen Bernabo, Guizi, Asquiri, Ferrieri, Bizzari en Borromeo, alsmede door de huisprelaten en de ministers Mgr. Negroni en generaal Kanzier, in de deur der zaal verscheen, klomk hem een luid gejubel te gemoet. De kreten: « leve Pius IX! onze Paus-koning, onze soevereïn, onze H. Vader!» weergalmden onverpoost.

Nadat Z. H. op den troon had plaats genomen en zijn gevolg zich aan weerszijden geschaard had, werden door den pastoor van een der genoemde parochiën eene soort van hulde en sympathie en door twee andere leden der deputatie gelegenheidsgedichten voorgelezen. De Paus, rechtszittende op den troon, hield daarna ongeveer de volgende toespraak:

« Het verheugt mij u mijnen dank te betuigen, dat gij gekomen zijt om mij troost te brengen. Gij hebt gelijk, de rampen welke de Kerk, welke u bestormen, vernemingsvuldigen zich. Ze zijn van verhanden aard en die, welke door de ondankbare zonen der Kerk veroorzaakt worden, zijn niet de geringste. Deze zonen zijn ondankbaar en goddeloos; want zij wagen het, tegen de Kerk die hen met weldaden overlaadt, te strijden. Echter niet alleen de Kerk, maar ook anderen die hun weldaden bewijzen worden met ondank beloond.

« Gij hebt bij de verklaring van het Evangelie van dezen dag vernomen, hoe de Heiland allen zonder uitzondering met weldaden overlaadde, door de wonderen die Hij verrichtte. Waren niet reeds ten tijde, toen de Heiland op

bewaar, dewijl zij anders in den winter de vensters moet openzetten, zoo zal hare keizerlijke genade zeker gaarne met den ouden Dubois op eenen goeden voet wenschen te blijven. Daarom hoop ik binnen vier dagen reeds klaar te zijn, maar gij moet mij niet overhaasten, mijnheer van Riedt, en ook niet meer van geld spreken, dat gij mij betalen wilt, want ik ben een brave kerel, en anders maakt gij mij boos, en ik trek mij uit de gansche zaak terug.

— Beste Dubois, antwoordde hem de andere geruststellend, onze dank zal u niet tegen uwen zin worden opgebrongen. Wat de vader uit grootmoedigheid versmaadt, dat zullen wij misschien de dochter mogen aanbieden.

— Neen, neen, riep Dubois opnieuw met de grootste hevigheid, en met afkeurende gebaren. De dochter zal ook zonder dat wel geholpen kunnen worden. Geen kwaad is zoo erg, als zich tot eene goede daad te laten omkopen. Hiermede heb ik de eer uwe genade zeer onderdanig en gehoorzaam te groeten.

Dit zeggende, zwaaiide meester Dubois met het kappe, dat hij op het hoofd droeg, en nam afscheid van den heer van Riedt, die vroolijk het keizerlijk paleis verliet.

IV.

Niet lang daarna was Dubois ook heengegaan om eene verre wandeling door de stad te doen. Hij had nu om dezen tijd een vrij uurtje, dat hij gewoonlijk zich ten nutte maakte, om de lievelinge van zijn hart, zijne dochter Elizabeth te bezoeken.

Elizabeth was bij een fatsoenlijken meubelmaker, in eene der verst verwijderde voorsteden van Weenen, in den kost; het doel, door haren vader hierbij beoogd, was om haar niet in zijne eigene woning, in eene der achtergebouwen van